

Мендрін Олексій Вікторович

Дискурсивна легітимація політичної влади в Україні (2019-2025 рр.)

УДК 32.019.5:32.019.51(477)

"2019/2025". 05

DOI [https://doi.org/10.24195/2414-](https://doi.org/10.24195/2414-9616.2025-6.6)

9616.2025-6.6

Стаття поширюється на умовах ліцензії

CC BY 4.0

Мендрін Олексій Вікторович
доктор філософії (PhD) з політології,
старший викладач кафедри
міжнародних відносин
та стратегічних студій
Державного університету
«Київський авіаційний інститут»
просп. Гузара Любомира, 1, Київ,
Україна
ORCID: 0000-0002-8458-6883

Дослідження присвячене проблемі дискурсивної легітимації політичної влади в умовах екзистенційної кризи, спричиненої повномасштабним збройним конфліктом, що актуалізує питання стійкості політичної системи та вимагає адаптації її комунікативних механізмів. Легітимність політичної влади концептуалізується як динамічний соціальний конструкт, що постійно відтворюється через публічний дискурс, зокрема в комунікативних практиках вищого політичного керівництва.

Метою статті виступає дослідження механізмів конструювання політичної легітимності через дискурсивні стратегії в публічних зверненнях Президента України Володимира Зеленського у період 2019–2025 років, зокрема щодо їх впливу на внутрішню та зовнішню аудиторії в контексті військової агресії РФ проти України.

Методологічну основу дослідження становить критичний дискурс-аналіз у поєднанні з якісними методами. Теоретична рамка інтегрує класичні та сучасні теорії легітимності (М. Вебер, Ю. Габермас), класифікацію дискурсивних стратегій легітимації Т. ван Леувена та модель «ідеологічного квадрату» Т. ван Дейка для виявлення практик та побудовування стратегій політичного дискурсу.

Отримані результати свідчать про динамічну трансформацію легітимаційного дискурсу. У внутрішньополітичному вимірі спостерігається еволюція від популістської риторики, що базувалася на опозиції «народ – еліта», до нарративу консолідованої нації, який героїчно чинить опір зовнішній агресії, з комплексним застосуванням усіх чотирьох дискурсивних стратегій. У зовнішньополітичній комунікації домінуючими виявилися стратегії авторизації через апеляцію до спільних демократичних цінностей та міжнародно-правових норм, моралізації боротьби та міфологічного включення України в історичний нарратив європейської цивілізації. Таким чином, публічний дискурс В. Зеленського продемонстрував високий ступінь адаптивності, забезпечивши подвійну легітимаційну рамку: для внутрішньої аудиторії, як національного лідера, що консолідує політичну еліту та народ в спільній боротьбі, а для міжнародної спільноти – символу глобальної боротьби за демократичні ідеали та верховенство права.

Ключові слова: легітимність, дискурсивна стратегія, криза легітимності, публічний дискурс, політичні цінності, політична еліта, політична влада, політична культура, публічна дипломатія.

Вступ. Стабільність політичної системи сучасних держав тісно пов'язана із упевненістю громадян в легітимності чинної влади, правомірності генерованих нею рішень. Довіра до інститутів, на думку Ю. Хабермаса, забезпечується їхньою відповідністю ідеалізованим уявленням, попри те, що такі «ідеалізації певною мірою [...] не співпадають із реальною практикою» [22, с. 17]. В умовах реалізації деліберативної політики, вони затверджуються у публічному дискурсі, отже вивчення практик дискурсивної легітимації влади стає важливою частиною вивчення політичного процесу як такого.

Необхідність формування та систематичної підтримки певного рівня легітимності політичної влади становить фундаментальну передумову функціонування держави та детермінує постійну проблему і нагальну потребу для політичної еліти. Процес легітимації виконує ключову інституційну роль, виступаючи механізмом, який забезпечує стабільність та відтворюваність політичної системи, а також зберігає свою конститутивну значущість незалежно від типу політичного режиму. Критична вага цього процесу знаходить свою підтримку і в політичній теорії, зокрема, М. Доган стверджував, що саме «лише легітимність може перетворити

жорстоку владу на визнане правління» [19, с. 116]. Особливого значення практики дискурсивної легітимації політичної влади набувають в кризові для розвитку держави періоди.

Повномасштабне вторгнення РФ в Україну 24 лютого 2022 року створило екзистенційну загрозу для української державності та суспільного ладу. Ця подія стала не лише військовим та гуманітарним викликом, але й суттєвим випробуванням для усієї соціальної (за Т. Парсонсом) системи України. З боку системної теорії, зазначену сукупність подій можна інтерпретувати як зовнішній вплив, які потребують адаптативних реакцій політичної системи. В умовах, коли політична система опиняється під загрозою, її здатність підтримувати лояльність та довіру громадян на рівні їхнього повсякденного «життєсвіту» проходить найсуворіше випробування. У такій ситуації ключовим актором, що артикулює відповідь держави на кризу, стає політичне керівництво країни. Відповідно, публічні звернення Президента України Володимира Зеленського стали одним із важливих інструментів комунікації з нацією та світом, формуючи рамки сприйняття війни та акумулюючи підтримку. Публічну комунікацію Президента України,

з огляду на онлайн формат її представлення, який детермінує загальносвітову доступність, можна розглядати, з одного боку, як важливий засіб публічної дипломатії, а з іншого, – як інструмент, який суттєво посилює його позицію в процесі боротьби за символічну інтерпретацію соціальної дійсності, наділяючи можливостями визначати рівень легітимізації владних стратегій.

Мета та завдання. Сукупність зазначених обставин, пов'язана із критичною значимістю способів легітимізації політичної влади в умовах кризи, обумовлює мету цієї розвідки, а саме: вивчення легітимізації через реалізацію дискурсивних стратегій публічних звернень Президента України в період повномасштабного військового конфлікту, а також дослідження того, яким чином вони конструюють його політичну легітимність як на внутрішню, так і на зовнішню аудиторію.

Методи дослідження. Методологічну рамку дослідження становлять якісні методи, зокрема, дискурс-аналіз, в контексті якого дискурс розглядається не як пасивне відображення реальності, а як активна соціальна практика, що формує об'єкти, про які говорить, а також конструє соціальну реальність та утверджує відносини влади. Таким чином, легітимність влади виступає динамічним способом конструювання, що виробляється та підтримується через дискурсивні практики. Зазначеної мети, – розкриття складної природи дискурсивної стратегії, дозволяє досягнути поєднання низки рівнів інтерпретації легітимності. Їхню структуру, в межах даної розвідки, формують: 1) розуміння легітимності (задане дослідженнями М. Вебера М. Догана, Д. Істона та Ю. Хабермаса); 2) класифікація дискурсивних практик, представлена в роботах Т. ван Леувена; 3) концепція «ідеологічного квадрату», запропонована Т. ван Дейком. Зазначене поєднання виступає основним аналітичним інструментарієм роботи, який дозволяє продемонструвати досягнення цілей через конкретні, класифіковані лінгвістичні вибори, спрямовані на конструювання образів «Нас» та «Їх». Виконання поставлених мети та завдань, уможливило використання MAXQDA 2026, програмного забезпечення, що дозволяє автоматизувати процес «кодування та категоризації даних, [проводити] аналіз закономірностей та значень у дискурсі» [18]. Саме типи дискурсивних практик Т. ван Леувена та різновиди ідеологічної поляризації Т. ван Дейка і створили основу для кодування текстів, обраних для аналізу.

Результати. Концепція легітимності є центральною для політичної теорії. Політична легітимність виступає складним феноменом політичного життя, передбачаючи суспільне визнання та прийняття, що базується на вірі громадян у справедливість і правильність існуючого порядку. Спираючись на веберівське визначення, усталеною в політичній науці є інтерпретація влади як «шанс[у] здійсню-

вати свою волю в межах певного соціального відношення, навіть попри спротив, на чому б такий шанс не був заснований» [26, с. 134], зокрема, на авторитеті, як підставі для добровільного підкорення пануванню, що ґрунтується на легітимності, як формі внутрішнього виправдання» [27, с. 312]. Класичний підхід до її розуміння запропонований М. Вебером, вирізняє три «ідеальних» типи легітимного панування (авторитету): традиційний, що спирається на віру в святість давно існуючих порядків; харизматичний, який ґрунтується на надзвичайних якостях, героїзмі чи святості особистості лідера; та раціонально-правовий, – базується на вірі у законність встановлених правил та право тих, хто обіймає посади, згідно з цими правилами, видавати накази [27, с. 312-314].

У другій половині ХХ століття теорія легітимності отримала розвиток у працях низки дослідників. З огляду на тему нашої розвідки, варто з зазначеного масиву виокремити ідеї Ю. Габермаса, М. Догана, Д. Істона, Ж.-Л. Кермонна тощо. Зокрема, евристично важливими виступають ідеї щодо відсутності у сучасних державах абсолютної легітимності і наявності лише «певного ступеня» легітимності [19, с. 114-115], що обумовлює можливість розглядати його як динамічну залежну змінну, чий рівень може ставати предметом окремого керування та піддаватись змінам в залежності від ефективності дій акторів. Легітимність обумовлена здатністю індивіда вбачати у діях влади відповідність своїм моральним принципам та розумінню того, що є правильним та належним порядком [20, с. 438-450], а також власним цінностям [25, с. 16]. Варто зазначити, що «легітимізація влади [може бути] пов'язана з ціннісними та культурними настановами [...], які не завжди [навіть] можуть бути навіть відрефлексовані» усіма учасниками політичного процесу [12, с. 63]. Разом із тим, процеси глобалізації та включеність держав у міжнародний контекст, обумовлюють «посилення важливості чинника міжнародного визнання владних інститутів тієї чи іншої країни, що, [як додатковий фактор, [...]] може слугувати підтвердженням легітимності режиму в очах громадян» [12, с. 65].

Юрген Габермас, розмірковуючи про фактори, що уможливлюють консенсус в «плюралістичних суспільствах, які не об'єднані спільною релігією або світоглядом», дійшов висновку, що секуляризація модерних суспільств обумовила проблему легітимізації [22, с. 20]. Знайдене вирішення цієї проблеми дослідник вбачав у поєднанні двох передумов: 1) залученні до процесу «формування політичної волі усіх, кого зачіпає можливе рішення»; 2) залежності ухвалюваних демократичних рішень від «дискурсивного характеру попередніх обговорень» [22, с. 21]. Тож, Ю. Хабермас напряду пов'язав легітимність із комунікативною раціональністю, тобто здатністю влади обґрунтовувати

свої рішення у відкритому, вільному від примусу дискурсі. Водночас, Ю. Габермас попереджав про можливість «кризи легітимації», яка виникає, коли держава втрачає здатність підтримувати належний рівень масової лояльності через неспроможність задовольняти соціальні очікування та раціонально виправдовувати свої дії [24, с. 171]. Таким чином, легітимність варто розглядати як динамічний соціальний конструкт, який постійно створюється, підтримується, оскаржується та відтворюється через соціальну комунікацію та публічний дискурс.

Тож, інструментами для забезпечення певного рівня легітимності, в умовах деліберативної демократії, виступають дискурсивні стратегії легітимації влади – мовленнєві практики, спрямовані на обґрунтування та виправдання певних дій, рішень чи політик, що роблять їх прийнятними в очах суспільства.

Відповідно, вивчення мовленнєвих практик виступає необхідним завданням при дослідженні легітимаційних моделей у публічному дискурсі. Разом із тим, таке вивчення потребує певної концептуалізації для відбору як джерельної бази, так і підходів для її опрацювання. Як вже зазначалось, в межах даного дослідження, ми спираємось на класифікацію дискурсивних практик, представлену Т. ван Леувенем у його роботі «Дискурс та практика. Нові інструменти для критичного дискурс-аналізу», яка дозволяє систематично ідентифікувати способи, якими актори виправдовують соціальні практики та дії. Т. ван Леувен пропонує вирізнити чотири основні дискурсивні стратегії :

– Авторизацію (Authorization), яка передбачає «легітимацію через посилання на авторитет», причому такий авторитет може бути: персоналізованим (харизма лідера, думка експертів), авторитетом рольової моделі, безособовим (закони, правила), традиційним (звичаї, усталені практики) або конформістським (посилання на думку більшості) [23, с. 106-109].

– Моралізацію (Moral evaluation), що забезпечує легітимацію через апеляцію до системи цінностей. Дії подаються як морально виправдані, правильні або етичні, спираючись на спільні для аудиторії норми та уявлення про добро і зло, що «не потребує подальшого обґрунтування» [23, с. 110-112].

– Раціоналізацію (Rationalization), тобто легітимацію через обґрунтування суспільної користі та ефективності дій, які виправдовуються тим, що вони є логічним, доцільним чи єдино можливим шляхом для досягнення певної мети [23, с. 113].

– Міфопоетику (Mythopoesis), до якої Леувен відносить легітимацію через поширення певного нарративу (storytelling). В такій стратегії дії вписуються у мотивуючі історії, які надають їм особливого, іноді сакрального чи доленосного значення, створюючи емоційний зв'язок та мобілізуючи аудиторію [23, с. 117-119].

Концептуально інший рівень розгляду дискурсивних практик легітимації політичної влади розкривається із залученням критичного дискурс-аналізу, – підходу, що вивчає мову як форму соціальної практики та розкриває приховані у тексті владні відносини, домінування та ідеологію та дозволяє зрозуміти, як дискурс не лише відображає, а й конструює соціальну реальність [21, с. 135-139].

Ключовим інструментом для нашого аналізу є концепція «ідеологічного квадрата», запропонована Т. ван Дейком, яка описує загальну стратегію ідеологічної поляризації, що реалізується через чотири тактики: підкреслення позитивних аспектів «Нас» (своїєї групи), применшення негативних аспектів «Нас», підкреслення негативних аспектів «їх» (чужої групи) та применшення позитивних аспектів «їх» [17, с. 267].

Для аналізу дискурсу внутрішньої легітимації була обрана низка текстів: основна увага була зосереджена на Інавгураційній промові, оскільки цей текст є фундаментальним для розуміння базової «граматики» легітимаційних стратегій В. Зеленського. Водночас, додатковими в аналізі внутрішнього напрямку дискурсу виступають промови Президента України, зокрема, його виступи у Верховній Раді України, які дозволяють прослідкувати динаміку дискурсу, а також зрозуміти, наскільки вибудована ним стратегія була сталою. Інавгураційна промова, виголошена 20 травня 2019 року, заклала основи комунікації В. Зеленського з українським суспільством і, в новому статусі, вже не героя телевізійного серіалу, формувала образ «президента з народу». Аналіз цієї промови дозволяє виявити ключові дискурсивні стратегії, спрямовані на встановлення зв'язку з громадянами та протиставлення себе попередній політичній еліті. Ці стратегії стали фундаментом, на якому згодом, особливо після повномасштабного вторгнення, вибудовувався образ національного лідера.

Як можемо бачити, основою легітимації В. Зеленського на початковому етапі його президентства стала популістська риторика, що вибудовувала чітку опозицію «Ми – Вони». У своїй промові він позиціонував «Нас» як «всі 100 відсотків українців», об'єднаних «спільн[ою] перемог[ою]» та «спільн[ою] мрі[єю]» [11]. Цій спільноті протиставлялись «Вони» – «досвідчен[і], системн[і], надут[і] політики», які створили «країну можливостей» – «[м]ожливостей “відкатів”, “потоків” і “дерибан[ів]”» [11]. Представлена стратегія виступала класичним прикладом реалізації «ідеологічного квадрату» Т. ван Дейка, адже вона конструювала легітимність через пряме оскарження встановленого раціонально-правового авторитету чинної політичної еліти, який делегітимізувався як корумпований та неефективний. Натомість, В. Зеленський утверджував власний харизматичний авторитет, що походив безпосередньо від народу, а не від інституційних

правил. Фактично, він намагався протиставити одні типи авторитету іншим, в той же час, продовжуючи піддавати сумніву маркери усталеного образу авторитету традиційного типу, який він метафорично представляв у вигляді «символів влади», – зокрема, практики розміщення портрету президента в кабінетах державних чиновників, та дискурсивно пов'язав її із представниками на той момент чинної політичної еліти. Логіка «я-ми-президент» мала на меті формування колективного політичного тіла, що дозволяло В. Зеленському поєднувати два типи легітимності: правовий та харизматичний. Ще не маючи підтримки адміністративного апарату, він намагався народну волю, як джерело політичної влади та суверенітету, протиставляти бюрократичній ієрархії.

Це була стратегія, яку наступного року, він, з об'єктивних причин, вже не міг собі дозволити. Тож, у наступних промовах В. Зеленського сталою лишалась популістська складова, але ідеологічні (за Т. ван Дейком) особливості риторики зазнали значних змін. Виступаючи у Верховній Раді України з нагоди 30-річчя ухвалення Декларації про державний суверенітет (2020) він закликав депутатів до єдності: «[Г]оді ділити українців та ділитися самим. На владу чи опозицію, лівих або правих, червоних або синіх. Потрібно перестати бути політиками» [7], – позиція яка радикально контрастувала із проголошеною у 2019 році «втом[о]у від досвідчених, системних, надутих політиків» та рішенням про розпуск Верховної Ради [11]. Отже, можна говорити, що в обох текстах В. Зеленський апелював до єдності, та спільній відповідальності, але у 2019 році – ця єдність була обмеженою, виключаючи правлячі еліти, натомість, в 2020 році, такої обмеженості вже не існувало.

Варто зазначити, що декларована єдність зі ста відсотками народу не завжди співпадала із суспільними настроями: скасування військового параду під час святкування Дня Незалежності 2019 року, обумовило виникнення контрруху, який показав свою сталість протягом наступних років: «Маршу захисників України», – комеморації, ініційованої низкою громадських організацій, яка стала альтернативою офіційним заходам [15].

Розглядаючи дискурсивні практики, притаманні інавгураційному виступу В. Зеленського, варто зазначити, що він активно використовував стратегію моралізації, апелюючи до етичних та ціннісних категорій. Найяскравішим прикладом такої відсилки виступає вже згадуваний заклик до чиновників: «я дуже хочу, щоб у ваших кабінетах не було моїх зображень. Бо Президент – не ікона, не ідол, Президент – це не портрет. Повісьте туди фотографії своїх дітей і перед кожним рішенням дивіться в очі їм» [11]. Цей символічний жест відмови від атрибутів влади конструював образ лідера, що керується не особистими амбіціями, а моральним обов'язком

перед майбутніми поколіннями. Легітимність тут ґрунтувалась не на статусі чи повноваженнях, а на моральній перевазі та служінні вищій меті.

Зазначену стратегію В. Зеленський риторично поєднував із міфопоетикою: наратив про «шестирічного сина», якому сповістили «по телевізору», що він – Президент, став лейтмотивом, який продовжувався в подальшому тексті промови, досягнувши кульмінації в твердженні «кожен з нас – Президент». Така стратегія розгортання дискурсу, уможливила подальше його «перегортання», коли кожен стає Президентом, а Президент отримує можливість тлумачити свою волю, як волю усього народу: «бо це кажу не я, а народ України» [11]. Слід зауважити, що поєднання окреслених вище стратегій: моралізації та міфопоетики, намагання у публічному виступі вибудувати певну історію, наситити її відсилками до окремих епізодів в історичному минулому країни, відповідним чином їх інтерпретувати, виступаючи з позицій морального авторитету – стали притаманною рисою майже кожної наступної урочистої промови В. Зеленського. Така семантика побудови дискурсу, вельми органічно поєднувалась із спробою представити український народ як «родину», – підхід, який практично не використовувався його попередниками на цій посаді. В інавгураційній промові, закликаючи українських мігрантів повертатись в країну, В. Зеленський звертався до них із закликом «їхати в Україну не в гості, а додому» [11], а вже у виступі під час святкування Дня Незалежності (2019) ця думка була сформульована експліцитно: «наша родина неповна. Та настане день, і ми обов'язково зберемося разом. Бо голос рідної крові перемаже!» [8].

Водночас, дискурсивно легітимність підкріплювалась й стратегією раціоналізації – обґрунтуванням необхідності конкретних та швидких дій. Володимир Зеленський наголошував, що «українці хочуть не слів, а дій» [11]. Його промова містила низку прямих вимог до Верховної Ради: «ухвалити [з]акон про скасування депутатської недоторканності», «[з]акон про кримінальну відповідальність за незаконне збагачення», «Виборчий кодекс», а також «звільнити [...] Голову Служби Безпеки України, Генерального прокурора [та] Міністра оборони [11]. Ці заклики, що завершилися безпосереднім розпуском парламенту 21 травня 2019 року [13], подавались не як політична боротьба, а як інструментальна необхідність. Тож, розпуск Ради став перформативним актом влади, який максимально виразно продемонстрував його (Президента) єдність з «волею народу» у спільному протистоянні делегітимізованій інституції, тим самим, мав на меті зміцнити його харизматичний авторитет і продемонструвати втілення проголошеної обіцянки «дій, а не слів». Прояв раціональної стратегії можна побачити і у вимозі не «розповідати про стандарти [...], а творити ці стандарти» [11].

В умовах повномасштабного вторгнення РФ, міфопоетика, як стратегія внутрішньополітичного дискурсу, набувала все більшого поширення, що було обумовлено необхідністю вибудовувати наратив єдності та незламності українського народу. Тож, як можемо бачити, у своїх численних зверненнях В. Зеленський послідовно вимальовував образ нації як єдиного організму, що героїчно протистоїть агресії: «Дві цінності, нерозривно сплетені, як правий і лівий береги Дніпра. Як синій і жовтий кольори. Як слова Чубинського й музика Вербицького. Як дві нитки візерунка на вишиванці, де зашифровано наш генетичний код» [10]. Для посилення емоційного впливу ним активно використовуються синтаксичний паралелізм та лексичні повтори, які надають промова ритмічності та урочистості: «І тому ми витримаємо. Ми вистоїмо. [...] Ми все подолаємо. Пересилимо. Переживемо. Переможемо!» [10].

Вибудовуваний наратив виконував подвійну легітимізуючу функцію. По-перше, він став джерелом харизматичної легітимності у веберівському розумінні: Президент не просто керував, а втілював волю та дух нації, що бореться, його авторитет спирається на продемонстровані в кризі героїчні якості. По-друге, – виступав прямою відповіддю на «кризу легітимзації» (за Ю. Габермасом), відновлюючи зв'язок між «системою», що уособлює державу в особі Президента, та «життєсвітом», як повсякденним досвідом опору, страждань та єдності українських громадян. Перетворюючи травматичний досвід війни на доказ національної сили, повоєнний дискурс В. Зеленського легітимізував владу як невід'ємну частину стійкого народу.

Отже, легітимізація у внутрішньополітичному полі підтримувалась залученням усіх чотирьох дискурсивних стратегій: авторизації – через формальну вимогу ухвалення певних нормативно-правових актів та вибудовування образу харизматичного лідера, моралізації у поєднанні з міфопоетикою, – у ототожненні власних політичних вимог із вимогами народу, формуванні образу родини, а також раціоналізації – як вимоги доцільності, спрощення бюрократичних перепон та підвищення ефективності роботи державного механізму.

Водночас, початок повномасштабного вторгнення РФ, обумовив постановку проблеми конструювання зовнішньої легітимності, що стало для Президента України ключовим завданням. Особливої ваги це завдання набуло з огляду на постійну атаку пропаганди країни-агресора на легітимність президентської влади в Україні. Забезпечення міжнародної підтримки напряму залежало від здатності переконати світову спільноту у справедливості боротьби України та залучити підтримку, в тому числі, використовуючи засоби публічної дипломатії. Для аналізу стратегій легітимізації, спрямованих на зовнішню аудиторію, були обрані звернення до

Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЄ) 2022 та 2025 років та Генеральної Асамблеї ООН (2019-2025 рр.), як такі, що скеровані до найбільш широкої закордонної аудиторії.

Основною у зверненнях до міжнародних партнерів стала стратегія авторизації. Президент не просто апелював до спільних цінностей, а конструював образ загальної загрози для спільної ідентичності. У своїй промові до ПАРЄ він стверджував, що війна проти України є «боротьб[ою] проти [...] всієї Європи», а Україна в ній «захищає [...] всі ці цінності [...] права і свободи людей – громадян Європи» [6]. В своїх зверненнях до представників окремих груп міжнародної спільноти, В. Зеленський легітимізував прохання про військову та фінансову допомогу, апелюючи до авторитету спільних демократичних цінностей, міжнародного права та історичних прецедентів. Зокрема, виступаючи перед спільнотою провідних університетів Великої Британії, він посилався на історичний досвід цієї країни, що створювало потужний символічний зв'язок із поточною боротьбою України і боротьбою європейців за свою свободу в часи Другої світової війни [16]. Така риторика виводила боротьбу України за межі локального конфлікту, вона позиціонувала Україну як передову лінію захисту самої Європи, роблячи конфлікт екзистенційним для аудиторії. Таким чином, підтримка України легітимізувалась не як акт допомоги, а як акт самозбереження європейської спільноти.

Стратегія моралізації у зовнішній комунікації знаходила свій прояв у конструюванні образу України як морального актора, що стоїть на боці добра та справедливості. В. Зеленський позиціонував Україну як державу, що захищає не лише власну територію, а й «свободу, верховенство права, людські права, соціальну справедливість», заохочуючи представників європейської спільноти твердо стояти на «захист[і] принципів міжнародного права» [6]. Ця стратегія створювала чітку моральну дихотомію: Україна діє в рамках міжнародно визнаних норм, тоді як агресор їх брутально порушує. Легітимність дій України ґрунтувалась на їхній моральній виправданості, а заклик до її підтримки став закликом до світової спільноти стати на бік справедливості.

Однією з найпотужніших стратегій публічного звернення до світової спільноти, так само, як і до внутрішньої аудиторії, стала міфопоетика. Президент послідовно у своїх зверненнях вписував боротьбу України у великий історичний наратив європейської цивілізації. Зокрема, в промові 2025 року зазначаючи, що «Європа засвоїла свої уроки» після двох руйнівних світових воєн і змогла «відбуд[уватись] як континент миру» [9]. Потенціал цього наративу полягав в тому, що він робив боротьбу України центральною для власної ідентичності усїєї європейської спільноти. Тож, в дис-

курсивно окреслених умовах, Україна виступала форпостом, який захищає світ від нової «жорстокої ідеології». А підтримка України, таким чином, перетворювалась на акт захисту власних історичних культурних здобутків та ідентичності Європи, а не лише на питання зовнішньої допомоги.

Варто зазначити, що в своїх публічних зверненнях, зокрема до Генеральної Асамблеї ООН, В. Зеленський знову ж поєднував усі чотири дискурсивні стратегії. Раціоналізуючи загрози від агресивних дій РФ для безпеки світу [2], він пов'язував цю аргументацію із апеляцією до порушення морально-етичних норм: викрадення дітей, депортації та масові вбивства мирного населення, катування військовополонених тощо [1; 5; 14].

Намагаючись вибудувати загальний наратив держави, що зазнала несправедливого нападу, він поєднував міфопоетичний дискурс із стратегією авторизації, і доповнював його окремими виразними прикладами героїчного спротиву та пам'яті про події минулого України і світу: «одн[ого] з найкращих баритонів [...] світу» Василя Сліпака (2019) [2]; події «конференції у Сан-Франціско» 1945 року (2020) [3]; трагедії Голодомору і Бабиного Яру (Голокосту) (2021) [4]; злочинів армії РФ у Маріуполі, Бучі та Ізюмі (2022) [5]; воєн РФ у Республіках Молдова та Грузія, Сирійській Арабській Республіці (2023) [14].

Висновки. Тож, розгляд навіть окремих промов дозволяє побачити гнучкість та адаптивність дискурсивних стратегій Президента В. Зеленського: протягом 2019-2025 років відбувалась не проста зміна акцентів, а динамічна трансформація: домінуюча популістська логіка («народ проти еліт»), що легітимізувала Президента на внутрішній арені, була ефективно переосмислена в умовах війни. Внутрішній ворог («еліти») був поглинутий у єдине національне «Ми», що протистоїть зовнішньому агресору, який став абсолютним «Вони», тотальним цивілізаційним значущим «Іншим». Зазначена адаптація дозволила трансформувати популістський імпульс у потужну силу національної консолідації.

Водночас, для зовнішньої аудиторії дискурсивна стратегія В. Зеленського від самого початку була іншою. Тут на перший план висувалось глобальне протистояння цінностей: демократії проти тиранії, дотримання міжнародного права проти його цинічного відкидання. Авторитетом тут виступали не емоції та воля народу, а спільні для усього європейського і загалом демократичного світу цінності та суспільно значимі уроки історії. Така еволюція демонструвала не просте використання різних стратегій для окремих аудиторій, а складну комунікативну здатність адаптувати базову легітимізаційну рамку до радикально відмінних контекстів. В. Зеленський успішно конструював у своїй публічній риторичній подвійну легітимність: для

українців його образ еволюціонував від «президента з народу» до національного лідера воєнного часу, а для світу – став символом глобальної боротьби за демократію.

Отже, можна стверджувати, що дискурс глави держави став складним та гнучким інструментом, який продемонстрував високий ступінь адаптивності, трансформувавшись від популістської риторики для здобуття внутрішньої легітимності до глобального ціннісного дискурсу, що забезпечив безпрецедентну міжнародну підтримку. Зрештою, дискурсивна еволюція Президента В. Зеленського демонструє, що у гібридній війні XXI століття політична легітимізація стає не просто продовженням державної влади, але критичним полем битви, стратегічним ресурсом, необхідним для національного виживання та отримання підтримки у сфері публічної дипломатії.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Виступ Президента під час загальних дебатів Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку 24 вересня 2025 року. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-pid-chas-zagalnih-debativ-generalnoyi-asam-100349>. (дата звернення: 12.12.2025).
2. Виступ Президента України Володимира Зеленського на загальних дебатах 74-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelenskogo-na-zagalnih-57477>. (дата звернення: 12.12.2025).
3. Виступ Президента України Володимира Зеленського на загальних дебатах 75-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelenskogo-na-zagalnih-63889>. (дата звернення: 12.12.2025).
4. Виступ Президента України Володимира Зеленського на загальних дебатах 76-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelenskogo-na-zagalnih-70773>. (дата звернення: 12.12.2025).
5. Виступ Президента України на загальних дебатах 77-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-na-zagalnih-debatah-77-yi-sesiyi-77905>. (дата звернення: 12.12.2025).
6. Виступ Президента України на пленарному засіданні осінньої сесії Парламентської асамблеї Ради Європи. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/videos/vistup-prezidenta-ukrayini-na-plenarnomu-zasidanni-osinnoyi-3429>. (дата звернення: 12.12.2025).
7. Виступ Президента України на урочистому засіданні Верховної Ради з нагоди 30-річчя ухвалення Декларації про державний суверенітет. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL:

<https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-na-urochistomu-zasidanni-verhovno-62293>. (дата звернення: 02.12.2025).

8. Виступ Президента України під час урочистостей з нагоди Дня Незалежності 24 серпня 2019 року. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-pid-chas-urochistostej-z-nagodi-d-56937>. (дата звернення: 03.12.2025).

9. Гага чекає на здійснення правосуддя – виступ Президента України перед представниками парламентів країн – членів ПАРЕ. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/gaaga-chekaє-na-zdijsnennya-pravosuddya-vistup-prezidenta-u-98677>. (дата звернення: 12.12.2025).

10. Звернення Президента України з нагоди Дня Гідності та Свободи. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/zvernennya-prezidenta-ukrayini-z-nagodi-dnya-gidnosti-ta-svo-79309>. (дата звернення: 03.12.2025).

11. Інавгураційна промова Президента України Володимира Зеленського. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/inavguracijna-promova-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelensk-55489>. (дата звернення: 02.12.2025).

12. Мендрін О. Криза легітимності політичної влади та основні чинники її подолання // *Політикус. Науковий журнал*. 2025. № 4. С. 61-66. DOI: <https://doi.org/10.24195/24149616.2025-4.9>.

13. Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України та призначення позачергових виборів: Указ Президента України від 21 травня 2019 р. № 303/2019 // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/303/2019#Text>. (дата звернення: 15.12.2025).

14. Сьогодні людство має діяти в повній солідарності, щоб урятувати життя – виступ Президента Володимира Зеленського під час загальних дебатів Генеральної Асамблеї ООН. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/sogodni-lyudstvo-maye-diyati-v-povnij-solidarnosti-shob-urya-85705>. (дата звернення: 12.12.2025).

15. У Києві розпочався Марш захисників України. // Новинарня. URL: <https://web.archive.org/web/20190824101749/https://novynarnia.com/2019/08/24/marsh-zahisnikiv-ukrayini/>. (дата звернення: 02.12.2025).

16. Україна воює за своє майбутнє, Росія – за чуже минуле, саме тому ми переможемо – звернення Президента Володимира Зеленського до студентської спільноти провідних університетів Великої Британії. // Офіційне інтернет-представництво Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/news/ukrayina-voyuє-za-svoє-majbutnye-rosiya-za-chuzheminule-s-75741>. (дата звернення: 03.12.2025).

17. Dijk T. v. *Ideology. A Multidisciplinary Approach*. London: SAGE Publications, 2000. 374 p.

18. *Discourse analysis: Step-by-step guide with examples: Research Guides*. // MAXQDA Official website. URL: <https://www.maxqda.com/research-guides/discourse-analysis>. (дата звернення: 11.12.2025).

19. Dogan M. *Conceptions of Legitimacy* // *Encyclopedia of Government and Politics* / Edited by M. E. Hawkesworth and M. Kogan. London; New York: Routledge, 1992. Vol. 1. P. 116-128.

20. Easton D. *Re-Assessment of the Concept of Political Support* // *British Journal of Political Science*. 1975. Vol. 5, № 4. P. 435-457.

21. Forchtner B., and Wodak R. *Critical Discourse Studies: a critical approach to the study of language and communication* // *The Routledge Handbook of Language and Politics* / Edited by Ruth Wodak and Bernhard Forchtner. New York: Routledge, 2018. P. 135-150.

22. Habermas J. *Ein neuer Strukturwandel der Öffentlichkeit und die Jürgen Habermas*. Berlin: Suhrkamp Verlag, 2022. 108 p.

23. Leeuwen T. v. *Discourse and practice : new tools for critical discourse analysis*. New York: Oxford University Press, 2008. 173 p.

24. *Legitimation Crisis* // *The SAGE Dictionary of Sociology* / S. Bruce and S. Yearley. London: SAGE Publications, 2006. P. 170-171.

25. Quermonne J.-L. *Les régimes politiques occidentaux*. Paris: Seuil, 2006. 345 p.

26. Weber M. *Economy and society: A New Translation*. Cambridge: Harvard University Press, 2019. 504 p.

27. Weber M. *The Profession and Vocation of Politics* // *Weber Political Writings* / P. Lassman, R. Speirs. Cambridge: Cambridge University Press, 1994. P. 309-369.

REFERENCES:

1. Vystup Prezydenta pid chas zahalnykh debativ Heneralnoi Asamblei OON u Niu-Yorku. [Speech by the President During the General Debate of the UN General Assembly in New York]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-pid-chas-zagalnih-debativ-generalnoyiasam-100349>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

2. Vystup Prezydenta Ukrainy Volodymyra Zelenskoho na zahalnykh debatakh 74-yi sesii Heneralnoi Asamblei OON. [Statement by President of Ukraine Volodymyr Zelenskyy at the General Debate of the 74th session of the UN General Assembly]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelenskogo-na-zagalnih-57477>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

3. Vystup Prezydenta Ukrainy Volodymyra Zelenskoho na zahalnykh debatakh 75-yi sesii Heneralnoi Asamblei OON. [Speech by President of Ukraine Volodymyr Zelenskyy at the general debate of the 75th session of the UN General Assembly]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelenskogo-na-zagalnih-63889>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

4. Vystup Prezydenta Ukrainy Volodymyra Zelenskoho na zahalnykh debatakh 76-yi sesii Heneral-

noi Asamblei OON. [Speech by President of Ukraine Volodymyr Zelenskyy at the general debate of the 76th session of the UN General Assembly]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelenskogo-na-zagalnih-70773>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

5. Vystup Prezydenta Ukrainy na zahalnykh debatakh 77-yi sesii Heneralnoi Asamblei OON. [Speech by the President of Ukraine at the General Debate of the 77th session of the UN General Assembly]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-na-zagalnih-debatah-77-yi-sesiyi-77905>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

6. Vystup Prezydenta Ukrainy na plenarnomu zasidanni osinnoi sesii Parlamentskoi asamblei Rady Yevropy. [Speech by the President of Ukraine at the autumn plenary session of the Parliamentary Assembly of the Council of Europe]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/videos/vistup-prezidenta-ukrayini-na-plenarnomu-zasidanni-osinnoi-3429>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

7. Vystup Prezydenta Ukrainy na urochystomu zasidanni Verkhovnoi Rady z nahody 30-richchia ukhvalenia Deklaratsii pro derzhavnyi suverenitet. [Speech by the President of Ukraine at the solemn session of the Verkhovna Rada on the occasion of the 30th anniversary of the Declaration of State Sovereignty]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-na-urochystomu-zasidanni-verhovno-62293>. (access date: 02.12.2025). [in Ukrainian].

8. Vystup Prezydenta Ukrainy pid chas urochystosti z nahody Dnia Nezalezhnosti 24 serpnia 2019 roku. [Speech by the President of Ukraine during the Independence Day festivities]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-ukrayini-pid-chas-urochystostej-z-nagodi-d-56937>. (access date: 03.12.2025). [in Ukrainian].

9. Haaha chekaie na zdiisnennia pravosuddia – vystup Prezydenta Ukrainy pered predstavnykamy parlamentiv krain – chleniv PARle. [The Hague Is Waiting for Justice to Be Delivered – Speech by the President to the Representatives of the Parliaments of the PACE Member States]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/gaaga-chekaye-na-zdijsnennya-pravosuddya-vistup-prezidenta-u-98677>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

10. Zvernennia Prezydenta Ukrainy z nahody Dnia Hidnosti ta Svobody. [Address by the President of Ukraine on the Day of Dignity and Freedom]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/zvernennya-prezidenta-ukrayini-z-nagodi-dnya-gidnosti-ta-svo-79309>. (access date: 03.12.2025). [in Ukrainian].

11. Inavhuratsiina promova Prezydenta Ukrainy Volodymyra Zelenskoho. [Volodymyr Zelenskyy's Inaugural Address]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/inavguracijna-promova-prezidenta-ukrayini-volodimira-zelensk-55489>. (access date: 02.12.2025). [in Ukrainian].

12. Mendrin, O. (2025). Kryza lehitymnosti politychnoi vlady ta osnovni chynnyky yii podolannia [The crisis of political legitimacy and key factors in its resolution]. *Politicus. The Scientific journal*. № 4. pp. 61-66. DOI: <https://doi.org/10.24195/24149616.2025-4.9>. [in Ukrainian].

13. Pro dostrokovye pryypynennia povnovazhen Verkhovnoi Rady Ukrainy ta pryznachennia pozacherhovnykh vyboriv: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 21 travnia 2019 r. № 303/2019 [On the early termination of the powers of the Verkhovna Rada of Ukraine and the appointment of early elections]. *Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrainy» / VR Ukrainy*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/303/2019>. (access date: 15.12.2025). [in Ukrainian].

14. Sohodni liudstvo maie diiaty v povnii solidarnosti, shchob uriatuvaty zhyttia – vystup Prezydenta Volodymyra Zelenskoho pid chas zahalnykh debativ Heneralnoi Asamblei OON. [Nowadays humanity must act in full solidarity to save lives – President Volodymyr Zelenskyy's speech during the General Debate of the UN General Assembly]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/sogodni-lyudstvo-maye-diyati-v-povnij-solidarnosti-shob-urya-85705>. (access date: 12.12.2025). [in Ukrainian].

15. U Kyievi rozpochavsia Marsh zakhysnykiv Ukrainy. [The March of Defenders of Ukraine has begun in Kyiv]. *Novynarnia*. URL: <https://web.archive.org/web/20190824101749/https://novynarnia.com/2019/08/24/marsh-zahisnikiv-ukrayini/>. (access date: 02.12.2025). [in Ukrainian].

16. Ukraina voiuie za svoje maibutnie, Rosiia – za chuzhe mynule, same tomu my peremozhemo – zvernennia Prezydenta Volodymyra Zelenskoho do studentskoi spilnoty providnykh universytetiv Velykoi Brytanii. [Ukraine is fighting for its future, Russia is fighting for someone else's past, which is why we will win – President Volodymyr Zelenskyy's address to the student community of leading British universities]. *President of Ukraine. Official website*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/ukrayina-voyuye-za-svoje-majbutnye-rosiya-za-chuzhe-minule-s-75741>. (access date: 03.12.2025). [in Ukrainian].

17. Dijk, T. v. (2000). *Ideology. A Multidisciplinary Approach*. London: SAGE Publications. [In English].

18. Discourse analysis: Step-by-step guide with examples: Research Guides. // MAXQDA Official website. URL: <https://www.maxqda.com/research-guides/discourse-analysis>. (access date: 11.12.2025). [In English].

19. Dogan, M. (1992). Conceptions of Legitimacy. *Encyclopedia of Government and Politics*. Vol. 1 / Edited by M. E. Hawkesworth, M. Kogan. London; New York: Routledge. pp. 116-128. [In English].

20. Easton, D. (1975). A Re-Assessment of the Concept of Political Support. *British Journal of Political Science*. vol. 5, no. 4. pp. 435-457. [In English].

21. Forchtner, B., and Wodak, R. (2018). Critical Discourse Studies: a critical approach to the study of language and communication. *The Routledge Handbook*

of Language and Politics / Edited by Ruth Wodak and Bernhard Forchtner. New York: Routledge. pp. 135-150. [In English].

22. Habermas, J. (2022). Ein neuer Strukturwandel der Öffentlichkeit und die Jürgen Habermas. Berlin: Suhrkamp Verlag. [In German].

23. Leeuwen, T. v. (2008). Discourse and practice : new tools for critical discourse analysis. New York: Oxford University Press. [In English].

24. Bruce, S., Yearley, S. (2006). Legitimation Crisis. *The SAGE Dictionary of Sociology* / Steve Bruce

and Steven Yearley. London: SAGE Publications. pp. 170-171. [In English].

25. Quermonne, J.-L. (2006). Les régimes politiques occidentaux. Paris: Seuil. [In French].

26. Weber, M. (2019). Economy and society: A New Translation. Cambridge: Harvard University Press. [In English].

27. Weber, M. (1994). The Profession and Vocation of Politics. *Weber Political Writings* / P. Lassman, R. Speirs. Cambridge: Cambridge University Press. pp. 309-369. [In English].

Discursive legitimation of political power in Ukraine (2019-2024)

Mendrin Oleksii Viktorovych

PhD in Political Science,
Senior Lecturer at the Department
of International Relations and Strategic
Studies
State University "Kyiv Aviation Institute"
Lyubomyr Huzar Ave., 1, Kyiv, Ukraine
ORCID: 0000-0002-8458-6883

The article investigates the process of discursive legitimation of political authority in Ukraine during the period of 2019–2025. The research is situated within the theoretical understanding that the stability of a modern political system is fundamentally linked to citizens' belief in the legitimacy of the incumbent authority. Legitimacy is conceptualized not as a static attribute but as a dynamic social construct that is continuously produced, maintained, and contested through public discourse. This process gains critical importance during periods of state crisis, when the political system faces severe tests of its capacity to maintain public loyalty and trust. The full-scale invasion of Ukraine in 2022 created a systemic shock, demanding adaptive communicative responses from the political leadership. Consequently, the public addresses of President V. Zelenskyy emerged as a primary instrument for shaping domestic and international perceptions, making them a crucial object of analysis for understanding contemporary practices of political legitimation under extreme duress. The objective of this inquiry is to analyze how the discursive strategies employed in President V. Zelenskyy's public addresses function to construct his political legitimacy for both internal and external audiences during a period of comprehensive military conflict. The study aims to delineate the specific linguistic and rhetorical mechanisms through which this legitimacy is articulated and to trace its evolution in response to the shifting context of war.

The methodology is grounded in qualitative critical discourse analysis (CDA), which treats language not as a passive reflection of reality but as an active form of social practice that constitutes social realities and power relations. The analytical framework is tripartite. Firstly, it integrates classical and contemporary theories of legitimacy (Max Weber, Jürgen Habermas). Secondly, it applies Theo van Leeuwen's systematic taxonomy of four core discursive legitimation strategies: authorization, moral evaluation, rationalization, and mythopoesis. Thirdly, it utilizes Teun van Dijk's model of the «ideological square» to examine the discursive construction of in-group («Us») and out-group («Them») dichotomies.

The results demonstrate a significant and context-sensitive evolution in the presidential discourse. In the domestic political field, the analysis identifies a clear transformation. The initial, pre-war legitimation strategy was predominantly populist, leveraging a sharp «people versus the elites» dichotomy, challenging established rational-legal authority, and cultivating a charismatic «president from the people» persona. Following the full-scale invasion, this populist framework was successfully reconfigured. The internal «elite» other was subsumed into a consolidated national «We» confronting an external aggressor, now framed as the absolute «Them». This unification was achieved through the strategic deployment of all four T. van Leeuwen categories: mythopoetic narratives of national heroism and familial unity, moralization centered on sacrifice and defending the future, rationalization of wartime measures, and authorization through both formal appeals and cultivated charismatic leadership.

For the international audience, a distinct yet parallel discursive strategy was employed from the outset. Here, legitimation was constructed primarily through authorization by appealing to shared democratic values and international legal norms, moralization that positioned Ukraine as a defender of global justice against barbaric aggression, and a potent mythopoetic framing that inscribed Ukraine's struggle into the broader historical narrative of European civilization defending peace and freedom. President V. Zelenskyy's rhetoric consistently presented support for Ukraine not merely as foreign aid but as an act of self-preservation for the democratic world.

In conclusion, the research finds that President V. Zelenskyy's public discourse exhibited a high degree of adaptive flexibility, effectively constructing a dual legitimacy. For the domestic audience, he evolved from a populist outsider into a symbol of national consolidation and wartime leadership. For the international community, he became an icon of the global struggle for democratic order; it becomes a critical strategic battlefield and an indispensable resource for national survival and diplomatic success.

Key words: legitimacy, discursive strategy, crisis of legitimacy, public discourse, political values, political elite, political power, political culture, public diplomacy.

Дата першого надходження рукопису до видання: 21.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 12.12.2025

Дата публікації: 30.12.2025